

at forhandle om Lønningernes Størrelse, thi naar det ærede Medlem vilde have holdt fast paa det, han nu sagde, at det var en Lønning, som kunde passere, hvis blot den Beregning, som vi gif ud fra, holdt Stik, saa havde vi havt et Grundlag for en videre Behandling, og saa gjaaldt det jo at se, om vor Beregning holdt Stik eller ei, nemlig om der var 1,000 Kr. i Hjemmeindtægt ved Kaldene. De kontante Penge og Alderstillægene ere jo sikkre nok, det er om de 1,000 Kr., Spørgsmaalet dreier sig. Den ærede Minister siger, at blot de faae det og det, saa kunne vi beregne det, hvorledes vi ville. Men vi have Interesse af at se, hvorledes Beregningen bliver til. Man sætter Reguleringssummen for Skolelærerne temmelig høit, men for Præsterne saaledes, at de skulde multiplicere med 3—4, inden de faae den egentlige Indtægt ud. De have en ganske besynderlig Beregningsmaade, de have den gamle og den nye Ansættelse, det multipliceres med 3—4 for at komme til Reguleringssummen, og denne multipliceres igjen med 3—4 for at komme til den virkelige Indtægt. Saaledes har det været ved adskillige Kald idetmindste, i den senere Tid er det maaste blevet anderledes, jeg synes, det vilde være rart at faae lidt Bested derom. Nu er Regjeringen, saavidt mig bekendt, gaaet ud fra, at Nettoindtægten af Jorden sættes til 500 Kr. Dernæst kommer Bolig og Have, dernæst komme 200 Kr. for den Præst, der har mere end 1 Kirke, dernæst 1,000 Kr. til Stablering, som ere rentefri og afdrages i 10 Aar. Dertil komme Legater hist og her, og 400 Kr. for Præsten i Sygdoms-tilsælde til Kapellanhold i Løbet af en vis Tid. Jeg beder Dem lægge alle disse Summer sammen og dividere dem med 901, og jeg nærer ikke den fjerneste Tvivl om, at De ville faae 1,000 Kr. til hver; det kan falde noget forskjelligt, den ene kan faae lidt Hjælp i et enkelt Tilfælde, den anden ikke, men da over Halvdelen har mere end een Kirke og altsaa faae de 200 Kr. mere, saa have vi dog 800 Kr. til de Øvrige. Jeg fremhæver det for at vise Rimeligheden eller Urimeligheden i, at der gjøres saa store Fordringer til os fra den anden Side, og den Mistanke, man nærer til os. Til det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgkreds (S. Solm) skal jeg bemærke, at hans Forslag om, at man skal lade det sidste Stykke af \$ 2 staa med Alt, hvad han omtalte om Tiendeafsløningen, er en af Rilerne, ganske vist en af de smaa Riler i denne Lov, men dog en lille Rile, og navnlig naar det ærede Medlem kommer til at fortælle alt det Mulige, han vil have gjort ved Tienden, da voxer Rilen, thi da voxer Mistanken. Jeg siger derfor dette: Lad det staa for sig, jeg er enig i den Betragtning, at det er ønskeligt, at Tienden bliver afløst paa en rimelig og billig

Maade. Det kan jeg være med til at arbejde for, men det kan fuldt saa vel blive gennemført, naar Tienden bliver offentlig Eiendom som, naar det er private Mænd, der have den som Embedsindtægt. Lader os tage det for sig og ikke lade nogensomhelst Rile staa i denne Sag. Men hvorledes det ærede Medlem nu kan mene, at man, uden at skade Behandlingen af denne Sag, skulde kunne faae indsat en Hovedregel, hvorefter Tienden skulde afsløses, Noget, som vi endnu ikke have kunnet blivte enige om i en lang Arrække, det forstaar jeg ikke. Jeg tror, at en sund Betragtning vil føre til at stille disse to Ting fra hinanden og lade hver af dem gaa i sine egne Klæder. Med Hensyn til Offeret kan jeg godt forstaa den ærede Ministers Tilslutning til det ærede Medlems Forslag, det er meget naturligt, den ærede Minister staa som Geistlighedens Talsmand, og at han vilde gribe et saadant Forslag med stor Tilfredsstillelse, derom kunde der ingen Tvivl være, det er vel begrundet. Jeg tror imidlertid, det er rigtigt, at vi blive ved det tidligere Forslag, som Folkethinget har vedtaget i denne Sag; vi have jo tidligere vedtaget, at Præsterne i saa Henseende skulde staa som andre Statsembedsmænd, saa at det var dem forbudt at modtage Gaver. Det er sat lidt lempeligere her. De andre Embedsmænd er det jo neppe forbudt at modtage Gaver paa deres Fødselsdag og ved andre slige Leiligheder; men det kunde dog være Tvivl underkastet, hvorvidt det kunde gaa an for Præsterne, og derfor indsatte man, at de maatte modtage Gaver, naar der ikke var nogen sær Anledning. Men naar vi tage det ærede Medlems Forslag, saaledes som det theologisk og geistlig er bygget, siger det: Alt Offer bortfalder, Betalingspligten for disse Sager bortfalder, men Gaver skal det ikke være forment at yde. Hvorledes er Forholdet nu? Forholdet er det, at Offerpligten, saavidt mig bekendt, ikke gjøres gjældende fra nogen Præsts Side (Modsigelse). Skjøndt jeg kjender meget til disse Forhold, kjender jeg dog intet Exempel paa, at nogen Præst har benyttet sig af Plakaten af 1847 til Inddrivelse af sit Offer (Modsigelse af G. Petersen med Flere). De ærede Medlemmer modsige mig, jeg gad vide, om de have noget Exempel ved Haanden, jeg kjender Intet, jeg har ikke hørt Noget (Modsigelse). Ja, muligt er det naturligvis, jeg kjender, som sagt, intet Exempel; men Reglen er den, at Offerpligten ikke er Andet end en Betaling, man yder, og som man for det Meste yder efter Behag. Hvor meget bliver dette nu forandret ved det ærede Medlems Forslag? Gaver ere i disse Anledninger ikke forbudne. Nu vel: „Du har havt Dit Barn i Kirke, Du fylder mig ingen Betaling!“ — „Jeg veed det nok, men jeg har Lov til at give Offer alligevel, det er mig hjært!“ I Reglen vil det gaa i den gamle Skure,